

Λέττα Βασιλείου

Πασχαλινή

σκάνδαλο
αγία
βίβα

Υπάρχουν καλικάντζαροι το Πάσχα; Μα πώς; Υπάρχουν πασχαλινές αταξίες;
Υπάρχουν! Υπάρχουν!

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι η ιστορία η δική μου και της ξαδέρφης μου της Λένης από τα Γιάννενα, όταν ήμαστε παιδιά.

Τότε, πηγαίναμε κάθε Πάσχα στα Γιάννενα για να επισκεφθούμε τη γιαγιά και τον παππού, και όχι μόνο. Βλέπαμε δείους, θείες και ξαδέρφια! Έντεκα αδέρφια έχει η μαμά μου! Για βάλτε τώρα και τα παιδιά τους! Μιλάμε για καμιά εικοσιπενταριά πιτσιρίκια! Θέλετε να προσδέσω και τα δεύτερα ξαδέρφια;

Κι είναι τόσο όμορφα το Πάσχα στο χωριό! Τα χωράφια γεμίζουν
παπαρούνες. Τα δέντρα φορτώνονται με όλα τα χρώματα της άνοιξης.
Ο αέρας μυρίζει πασχαλιά. Κι όταν οι καμπάνες χτυπάνε κι οι
άνθρωποι πάνε στην εκκλησία κρατώντας προσευχητάρια, δεκάδες
παιδιά ακολουθούν τους γονείς τους περιμένοντας να τελειώσει
πώς και πώς η λειτουργία, για ένα και μοναδικό λόγο. Να
παίξουν! Τότε αρχίζει το κρυφτό, μέχρι το βράδυ. Μέχρι να
τελειώσει η μαγιάτικη μέρα που μεγαλώνει συνεχώς, λίγο λίγο,
κάθε μέρα, χαρίζοντάς μας λίγο παραπάνω παιχνίδι.

Εκείνη την Κυριακή του Πάσχα, στο σπίτι της θείας
Πανωραίας είχε μαζευτεί πολύς κόσμος.

Ένα πανηγύρι που χωρούσε

στην αυλή ενός μικρού σπιτιού! Έψηναν αρνιά, έπιναν τσίπουρα και γελούσαν,
ενώ στο κασετόφωνο το κλαρίνο συναγωνιζόταν τη φωνή του τραγουδιστή.

Η Λένη τότε είχε μια φαινή ιδέα:

– Δεν πάμε μέσα, να βρούμε το πιο γερό αυγό; Θα τους νικήσουμε όλους!
πρότεινε κι εγώ συμφώνησα.

Φανταστείτε, λοιπόν. Όλοι έξω στην αυλή, κι εμείς κρυφά μες στο σπίτι, πάνω
από το πανέρι με τα κόκκινα γυαλιστερά αυγά της θείας. Δυο μικροί
λωποδύτες. Δυο μικροί καλικάντζαροι που ξέφυγαν από άλλη γιορτή.

Παίρνουμε δυο αυγά και τα τσουγκρίζουμε.

– Σε κέρδισα! χαίρομαι εγώ.

– Από την άλλη μεριά όμως κέρδισα εγώ! λέει η Λένη. Για πάμε πάλι!

Ένα αυγό εγώ, ένα η Λένη. Δεύτερο εγώ, δεύτερο

η Λένη. Ούτε αυτό γερό. Το τρίτο;

Το τέταρτο; Το πέμπτο...

—Όρε μάνα! φωνάζει στο τέλος η Λένη στη θεία Πανωραία, που μπήκε στην κουζίνα.
Τι αυγά είναι αυτά που έκαναν οι κότες; Κανένα γερό!

Το βλέμμα της θείας, όταν αντίκρισε τα σπασμένα αυγά σε όλο το μήκος του τραπέζιού και το πανέρι χωρίς ούτε ένα γερό, δεν πρόκειται να το ξεχάσω ποτέ!

—Οϊ, οϊ! Τι μου κάνατε, βρε ζαλιάρικα! Τι μου κάνατε βρε διαβολεμένα! Πάνε τα αυγά! Τι αυγά θα βγάλω τώρα στον κόσμο;

—Και γι' αυτό νοιάζεσαι; έρχεται ήρεμη η φωνή της Λένης να διακόψει τις φωνές της θείας και το τρομοκρατημένο μου ύφος. Θα σου βρούμε εμείς αυγά!

Και πιασμένες από το χέρι, τρέχουμε στο διπλανό σπίτι.

—Χριστός Ανέστη, θεία! εύχεται η Λένη στη γειτόνισσα.

– Βρε καλώς τα! Χριστός Ανέστη!

Και βγάζει να μας κεράσει ένα μεγάλο στρογγυλό
κουλούρι που πάνω του είχε ένα κόκκινο αυγό.

Τα μάτια μου άστραψαν όταν κατάλαβα το σχέδιο της Λένης.

– Δε θα φάτε το αυγουλάκι, καμάρια μου; ρωτά η γειτόνισσα.

– Θα το φάμε σπίτι! απαντάμε εμείς και φεύγουμε για το επόμενο
σπίτι του χωριού.

– Χριστός Ανέστη, δεία! φωνάζουμε πριν μπούμε μέσα.

Έτσι, γυρνώντας όλο το χωριό, επιστρέψαμε σπίτι φορτωμένες
μ' ένα σωρό κουλούρια κι αυγά μες στα φορέματά μας.

Εκείνο το Πάσχα, τα αυγά που τσουγκρίσαμε στο γιορτινό
τραπέζι ήταν τα πιο γερά! Αλλά το δικό μου και της Λένης
αυτά που κέρδισαν. Ξέρετε γιατί;

Γιατί ήταν τα αυγά μια μεγάλης σκανδαλιάς!

Τα αυγά όλου του χωριού στη μεγάλη γιορτή της αγάπης!

